

Hồi Thứ Hai Mười Lăm

MUỐN KHÉO HÓA VỤNG

Cửu Uyên bỗng thấy Tiểu Hồng cúi đầu trầm ngâm, liền mỉm cười hỏi:

– Nghiêm lão đệ nghĩ ngợi gì thế?

Vì nhớ tới chủ nhân Lệnh Hồ Sở Sở, Tiểu Hồng muốn sớm kết liễu công việc ở nơi đây để đi Thiên Tâm Cốc xem sao, nên nàng thấy Cửu Uyên hỏi vậy liền đáp:

– Nghiêm Mộ Lăng tôi lo ngại có một việc xảy ra ngoài ý muốn của chúng ta, không biết có nên báo cáo thẳng để Long tiên bối biết hay không?

Lúc đó hai người đã đi tới trước đại sảnh, Cửu Uyên một mặt mời khách vào trong sảnh, một mặt mỉm cười đáp:

– Mời Nghiêm lão đệ hãy vào trong khách sảnh ngồi chơi, có chuyện gì thưa nói sau cũng chưa muộn.

Thấy chủ nhân ung dung như vậy, Tiểu Hồng đành phải đi theo vào trong đại sảnh, ngồi xuống, nhưng hai mắt của nàng cứ để ý nhìn nơi ngang lưng của Cửu Uyên xem có thấy cây Thiên Long Vạn Kiếp Tiên hay không?

Đại Sảnh của Cửu Uyên bày biện thực xa hoa, không khác gì là nhà của một phú ông ở các đô thị, chứ không có vẻ gì là nhà của một người quy ẩn ở chốn sơn lâm.

Tiểu Hồng với Cửu Uyên ngồi xuống hai cái ghế thái sư thật lớn, liền có tiểu đồng bưng nước ra mời uống ngay. Cửu Uyên một mặt mời khách xơi nước, một mặt mỉm cười hỏi:

– Vừa rồi Nghiêm lão đệ nói có chuyện ngoài ý muốn định nói với Long tổ phải không?

Tiểu Hồng gật đầu đáp:

– Thưa Long tiên bối, sở dĩ Nghiêm Mộ Lăng tôi không quản ngại nghìn dặm xa xôi tới đây là muốn báo cáo cho tiên bối biết một hung tin.

Cửu Uyên nghe nói giật mình, vẻ mặt có ý hoài nghi, ngơ ngác hỏi:

– Nghiêm lão đệ, có hung tin gì thế? Việc này liên quan đến ai?

Tiểu Hồng làm ra vẻ rầu rĩ, thở dài một tiếng, lắc đầu đáp:

– Việc đó liên quan đến Ngải Thiên Trạch lão tiên bối

Cửu Uyên vội đứng dậy, lớn tiếng hỏi tiếp:

– Nghiêm lão đệ nói mau, Ngải tam đệ của mỡ đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu Trông cau mày lại, gượng cười đáp:

– Xin lão tiên bối hãy trấn tĩnh tâm thần trước, bằng không Nghiêm Mộ Lăng tôi không dám nói ra cho tiên bối hay đấy.

Bất đắc dĩ Cửu Uyên phải ngồi phịch xuống ghế, nhìn Tiểu Hồng thở dài nói tiếp:

– Nghiêm lão đệ nói mau cho lão phu hay đi, Long Cửu Uyên này nóng lòng sốt ruột lắm rồi.

Tiểu Hồng lại thở dài một tiếng rồi mới nói tiếp:

– Ngải Thiên Trạch lão tiên bối đã bị người ta giết chết ở trong rừng rậm tại núi Ai Lao rồi.

Cửu Uyên nghe tới đó, mặt lộ hung quang, lại đứng dậy lần nữa giơ hai tay lên nắm lấy hai vai của Tiểu Hồng, với giọng run run quát hỏi tiếp:

– Nghiêm lão đệ nói mau. Ngải... tam đệ của mỡ đã bị ai giết hại thế?

Tiểu Hồng một mặt đỡ Cửu Uyên đang rất kích động từ từ ngồi xuống ghế, một mặt nàng thừa cơ đụng tay vào ngang lưng của đối phương, quả thấy ngang lưng của Cửu Uyên có cuốn một vật gì vừa cứng vừa mềm.

Cửu Uyên dùng tay áo chùi nước mắt, nghẹn ngào hỏi:

– Nghiêm lão đệ, tam đệ của mỡ bị ai giết hại thế? Sao lão đệ làm như có việc khó nói mà không muốn nói cho mỡ nghe như vậy?

Sực nghĩ ra được một kế, Tiểu Hồng lắc đầu thở dài đáp:

– Việc này nói ra lão tiên sinh cũng không ngờ được đâu. Ngải tiên sinh lã chết trong tay của Công Tôn Vi Ngã, thế mới lạ lùng chứ.

Nghe nàng nói như vậy, Cửu Uyên đỡ người ra, ngồi phịch xuống ghế chứ không nói lên được lời nào.

Tiểu Hồng thấy vậy cười thầm. Cửu Uyên ngồi ngẩn người ra một hồi rồi lắc đầu nói tiếp:

– Tam đệ khổ công tìm kiếm môn hạ cho Công Tôn Vi Ngã vậy mà cuối cùng lại chết trong tay lão tặc ấy. Nghiêm lão đệ kể lại cho mỡ nghe đầu đuôi đi.

Tiểu Hồng làm ra vẻ hồ thẹn thở dài nói:

– Tại họa này thực là từ Nghiêm mỡ mà ra.

Cửu Uyên nghe vậy lại càng không hiểu ngơ ngạc hỏi tiếp:

– Nghiêm lão đệ đừng có nói quanh nói quẩn như vậy nữa, mau thuật rõ câu chuyện cho mỡ nghe đi. Mỡ nhận thấy Vi Ngã không có lý do nào để hạ độc thủ với tam đệ cả.

Tiểu Hồng lắc đầu nói:

– Việc thiên hạ thường thường xảy ra trái ngược với suy nghĩ của người ta. Có lẽ Long lão tiên sinh không ngờ được chuyện Vi Ngã đã thu đồ đệ trước khi chúng tôi đến đó phải không?

Cử Uyên ngạc nhiên hỏi:

– Thật ta không ngờ, Vi Ngã đã bán thân bất toại như vậy thì làm sao mà thu đồ đệ? đồ đệ của y là ai?

Tiểu Hồng đáp:

– Câu trả lời chắc lại làm cho lão tiên sinh kinh ngạc thêm. Đồ đệ của Vi Ngã mới thu lại là La Tinh Thạch mà Ngải tiên sinh tìm mãi mắt không thấy.

Cử Uyên kêu ủa một tiếng lắc đầu hỏi:

– Sao lại có chuyện ngẫu nhiên như thế?

Tiểu Hồng thở dài đáp:

– Vì có sự ngẫu nhiên ấy mới có sự thảm khốc xảy ra. Cụ thử nghĩ xem, cụ họ Ngải không biết La Tinh Thạch đã thành đồ đệ của Công Tôn Vi Ngã rồi, lại còn đem tạt hạ đến trước mặt Công Tôn Vi Ngã mà bảo đã kiếm được La Tinh Thạch tới. Công Tôn Vi Ngã nghe thấy cụ họ Ngải nói dối y như vậy, thử hỏi còn kết quả gì nữa.

Cử Uyên nhanh nhẩu đáp:

– Tuy Ngải đệ nói dối y thực, nhưng sự nói dối đó là có thiện ý, Công Tôn Vi Ngã nghe xong chỉ cười ha hả thôi, chứ có khi nào lại nổi giận được?

Tiểu Hồng gật đầu đỡ lời:

– Cụ nói rất phải, nếu là người thường, trước tình hình ấy thì quả thực chỉ có cười ha hả thôi. Nhưng Công Tôn Vi Ngã là quái nhân cho nên y cười the thé mấy tiếng xong, liền giở võ công độc đáo của y ra là Khảm Ly Chân Khí, xuất kỳ bất ý dùng chỉ điểm ngã Ngải lão tiên bối luôn.

Cử Uyên nghiêng răng mím môi hỏi tiếp:

– Chẳng lẽ lão tam đệ không có dịp biện bạch mà bị giết chết ngay hay sao?

Làm bộ thương tiếc thở dài một tiếng, Tiểu Hồng lắc đầu đáp:

– Nếu được như thế thì đâu đến nỗi Ngải lão tiên bối phải chết một cách thảm khốc như vậy?

Cử Uyên trợn mắt lên quát hỏi tiếp:

– Nghiêm lão đệ nói mau, Ngải tam đệ chết như thế nào?

Tiểu Hồng thở dài nói:

– Thực là thảm khốc, cả xương lẫn thịt không còn lại một mảnh, Ngải lão tiên

bồi đã bi Công Tôn Vi Ngã lão quái vật ăn sống nuốt tươi mất.

Cửu Uyên vội giơ hai tay lên bịt tai không đang tâm nghe, với giọng run run hỏi tiếp:

– Nghiêm lão đệ, Công Tôn Vi Ngã đã... ăn sống nuốt tươi Ngải tam đệ của mỗ ư? Thế sao y lại để yên cho lão đệ đào tẩu như thế?

Tuy Tiểu trông thấy Cửu Uyên đã tìm thấy chỗ sơ hở trong lời nói của mình, nhưng nàng ung dung trả lời ngay:

– Công Tôn Vi Ngã có ý buông tha cho tại hạ được trở về, là muốn tại hạ chuyển lời báo cáo cho các chị em kết minh của cụ họ Ngải. Y bảo mùi thịt của Bánh Tý Ưng Thần ngon lành lắm, ngon hơn hẳn rết chim chóc ở rừng nhiều, mong anh em của Thiên Trạch đến đó báo thù, thì y lại được nếm mùi thịt của Vương Mẫu, máu của Thương Long, xương của Lam Ứng, da bụng của Di Lạc, tâm thế của Cửu Bàn,

gan ruột của Vũ Sĩ và óc cùng xương tủy của U Minh vân vân... Những mùi vị đó thật là hiếm có trên thế gian này..

Nàng nói lếu láo bịa đặt rất khéo léo, khiến Cửu Uyên nghe thấy cũng nghĩ là thật. Y càng nghe càng tức giận đến chân tay run lẩy bẩy râu tóc đều dựng ngược.

Nhưng dù sao Cửu Uyên cũng là một kẻ gian xảo, trong lúc tức giận, y lại nghi ngờ, mắt lộ hung quang nhìn thẳng vào mặt Tiểu Hồng trầm giọng hỏi:

– Lời nói của Nghiêm lão đệ đây có hoàn toàn là thực không?

Tiểu Hồng nghe nói trống ngực hơi đập mạnh, nhưng nàng nghĩ bụng:

– “Trong những lời lẽ bịa đặt đó không hề có sơ hở chút nào”.

Nàng lại thản nhiên đáp:

– Sao cụ lại nghi ngờ Mộ Lăng này nói dối như thế? Nếu cụ không tin tại hạ còn có chứng cứ hẳn hoi.

Cửu Uyên ồ một tiếng hỏi tiếp:

– Nghiêm lão đệ còn có bằng cứ gì, sao không sớm đưa ra cho Cửu Uyên này xem?

Tiểu Hồng móc túi lấy cái ống Liệt Hỏa Tử Mẫu Hoàn ra đưa cho Cửu Uyên rầu rĩ nói tiếp:

– Đây cụ xem, có phải là vật tùy thân của cụ Thiên Trạch không?

Cửu Uyên cầm lấy cái ống ứa nước mắt ra, gạt đầu đáp:

– Phải, đây chính là ám khí độc đáo của Ngải tam đệ của lão phu thực.

Tiểu Hồng lại thở dài một tiếng, lắc đầu nói tiếp:

– Khi cụ ấy bị lão quái vật nắm chặt cánh tay liền móc túi lấy cái ống này

ném cho tại hạ và dặn tại hạ đem về đưa cho cụ, mong cụ triệu tập tất cả anh chị em lại đi núi Ai Lao để trả thù cho việc cụ ấy đã bị ăn sống nuốt tươi như vậy.

Cửu Uyên giơ cái ống ám khí độc đáo ấy lên cười khẩy la lớn:

– Nghiêm lão đệ, việc này đã là sự thực, chúng ta phải đi ngay khu rừng rậm ở núi Ai Lao trả thù cho Ngải tam đệ của mỡ luôn.

Tiểu Hồng vẫn cố ý làm ra vẻ lo ngại, cau mày lại hỏi:

– Cụ tự tin có thể giết nổi Công Tôn Vi Ngã hay sao?

Cửu Uyên cười như điên như khùng đáp:

– Chỉ thị bản lãnh với công lực không thôi, mỡ chưa chắc hạ nổi lão quái vật bán thân bất toại ấy. Nhưng có Thiên Long Vạn Kiếp Tiên đem theo, thì dù cho hai chân của y có đi được, người của y có hoạt động được như thường, cũng không sao thoát khỏi tai kiếp.

Tiểu Hồng thấy nói đến vấn đề chính rồi, mừng thầm, nhưng giả bộ đứng đưng hỏi tiếp:

– Cụ nói Thiên Long Vạn Kiếp Tiên ấy là môn khí giới gì thế? Môn ấy lợi hại như thế nào mà có thể hạ nổi Công Tôn Vi Ngã như vậy?

Nhìn lại Tiểu Hồng, Cửu Uyên cười giọng quái dị hỏi lại:

– Tam đệ đi chung với lão đệ lâu như thế mà không nói gì cho lão đệ hay sao?

Khi nào Tiểu Hồng chiu tiết lộ vấn đề đó, nên chỉ mỉm cười đáp:

– Mỡ Lãng tôi chưa được nghe thấy tên của môn khí giới ấy, nhưng chỉ cảm thấy công lực của lão quái vật ấy đã luyện tới mức thượng thừa rồi, cụ muốn thị một cây roi như thế chưa chắc đã giết nổi y đâu. Y ra tay độc ác và tàn nhẫn lắm, đã có bài học của của Thiên Trạch rồi, xin cụ nên thận trọng chút thì hơn.

Cửu Uyên cười như điên như khùng, nói tiếp:

– Cây roi Thiên Long Vạn Kiếp của mỡ đến Đại La Thiên Tiên cũng không thoát chết được thì Công Tôn Vi Ngã chịu đựng sao nổi mà lão đệ lại sợ mỡ không giết nổi y.

Tiểu Hồng làm ra vẻ không tin, cau mày lại hỏi:

– Dù cây Thiên Long Vạn Kiếp có lợi hại như cụ nói...

Cửu Uyên lại cười như điên như khùng, ngắt lời nàng, nói tiếp:

– Lão đệ đừng có hoài nghi gì hết. Mỡ đã tốn công biết bao nhiêu tâm huyết mới chế tạo nổi, dám tự khoe thật là cái thế vô song. Đây để mỡ lấy nó ra cho lão đệ kiến thức thử xem.

Tiểu Hồng thấy đối phương đã mắc hợm mình, mừng rỡ đến trống ngực cũng

phải đập mạnh.

Cửu Uyên nói xong, quả nhiên y thò tay vào trong áo rút ra một cái đã có một cây roi dài hình rồng vàng chóc mắt xuất hiện trước mắt Tiểu Hồng luôn.

Tiểu Hồng thấy thế thất thanh khen ngợi rằng:

– Ối chà! Cụ khéo tay thật. Sao lại làm ra được cây roi đẹp đẽ lộng lẫy như thế này.

Mặt lộ vẻ đắc trí, chỉ tay vào bốn miếng vẩy ở chỗ đằng đuôi con rồng vàng, Cửu Uyên cười như điên như khùng nói tiếp:

– Nghiêm lão đệ, dù sao cũng hãy còn ít tuổi, chỉ thấy cái đẹp của nó thôi. Nếu chỉ xem vẻ đẹp ở bên ngoài của nó thì có ích lợi gì đâu? Cây Thiên Long Vạn Kiếp Tiên này của mỗ oai lực kỳ diệu của nó đều ở bốn cái vẩy rồng chỗ đằng đuôi này đây.

Tiểu Hồng cố ý hỏi tiếp:

Có phải bốn cái vẩy có thể rời khỏi cây roi để đả thương người đấy không? Hay là chất độc thấy máu là phong hầu ngay?

Cửu Uyên cười nói:

– Nghiêm lão đệ nói sai hết, bốn cái vẩy đó chỉ là then chốt để mở cơ quan bắn ra bốn thứ ám khí lợi hại thôi

Tiểu Hồng nhìn cây roi lắc đầu nói:

– Cụ nói khoác đấy chứ, một cây roi thì làm gì chứa nhiều ám khí đến thế được?

Cửu Uyên mỉm cười đáp:

– Nếu ta không nói rõ thì Nghiêm lão đệ chắc sẽ không tin.

Nói đoạn y liền giải thích cho Tiểu Hồng nghe, cũng giống như những gì mà Thiên Trạch đã nói với nàng vậy.

Tiểu Hồng làm ra vẻ lắng tai để ý nghe, chờ lão nói xong nàng liền thất thanh thở dài nói:

– Không ngờ cụ có thể chế tạo ra được võ khí lợi hại đến thế.

Cửu Uyên rất đắc trí nói:

– Bây giờ Nghiêm lão đệ có thể yên tâm cùng mỗ đi núi Ai Lao rồi chứ?

Tiểu Hồng gật đầu đáp:

– Có võ khí lợi hại như thế này thì cho dù Công Tôn Vi Ngã có ba đầu sáu tay cũng không thể thoát khỏi tai kiếp, huống chi y lại bị bại liệt. Nhưng không biết cụ có thể cho Nghiêm mỗ mượn xem cây dị bảo võ lâm đó để mở rộng tầm mắt một chút được không?

Nàng nghĩ mình đã tăng bốc như vậy thì việc mượn roi không thành vấn đề, nào ngờ Cửu Uyên rất giỏi hoạt, lại quý cây roi như sinh mạng nên y vội lắc đầu nói:

– Xin lão đệ lượng thứ, cây roi này quan trọng vô cùng, đừng nói lão đệ là người mới quen, ngay cả anh chị em trong nhóm mỗi cũng không dám cho ai mượn đấy.

Tiểu Hồng nghe nói thất vọng vô cùng, bụng chửi thầm đối phương giỏi hoạt. Nhưng bề ngoài vẫn phải làm ra vẻ gương cười nói tiếp:

– Cụ đã quý báu cây roi như vậy thì tất nhiên phải đặc biệt giữ gìn cẩn thận. Xin tha thứ cho Nghiêm mỗi đã đường đột như thế.

Cửu Uyên cười ha hả đỡ lời:

– Nghiêm lão đệ, dù sao chúng ta là bạn mới quen biết, chờ kết giao thời gian khá lâu, lúc ấy đã hiểu biết nhau nhiều rồi, thể nào lão phu cũng đưa lão đệ mượn chơi và còn sẽ cho lão đệ một môn khí giới tinh diệu khác.

Tiểu Hồng chấp tay xá một lạy, mỉm cười đáp:

– Đa tạ cụ. Chúng ta định tới ngày nào mới đi núi Ai Lao giết Công Tôn Vi Ngã để trả thù cho cụ Ngải đây?

Sở dĩ Tiểu Hồng thúc dục Cửu Uyên đi núi Ai Lao như vậy là vì thấy đối phương đã tin tưởng mình rồi. Nàng định trong khi đi đường sẽ tìm cơ hội chế phục Cửu Uyên thì cây roi Vạn Kiếp sẽ về tay nàng ngay.

Nàng suy nghĩ kỹ rồi, nàng không muốn ra tay kiềm chế đối phương ngay là vì nơi đó là sào huyệt của địch, nhờ có sự gì thất thố thì không những là hỏng hết cơ mưu mà còn chết oan là khác.

Nàng đã tính toán như vậy, mới lên tiếng thúc dục Cửu Uyên để mong làm xong công việc ở nơi đây, chiếm được cây roi Vạn Kiếp rồi nàng đi ngay Thiên Tâm Cốc để xem chủ nhân đấu với Âm Tố Mai kết quả thế nào.

Kế hoạch của nàng rất hay rất chu đáo, nhưng Cửu Uyên lại trả lời rằng:

– Nghiêm lão đệ, chúng ta không đi núi Ai Lao thì thôi, đã đi phải nắm chắc phần thắng mới nên đi. Lão đệ có biết ngoài cây roi này mỗi còn được một thứ nữa có thể kiềm chế được Công Tôn Vi Ngã không?

Tiểu Hồng mỉm cười hỏi:

– Cái gì thế, có phải là khí giới lợi hại khác không?

Cửu Uyên lắc đầu đáp:

– Không phải là khí giới, mà là một nhân vật rất lợi hại, Liệt Hỏa Thần công của người ấy đã luyện thành cũng đủ thiêu chết được Công Tôn Vi Ngã thành đồng tro ngay.

Tiểu Hồng cả kinh vội hỏi tiếp:

– Vị cao nhân nào thế?

Cửu Uyên mỉm cười đáp:

– Y là bạn chí giao lâu năm của lão, hiện ở trong một tĩnh thất phía sau khách sảnh này.

Tiểu Hồng không ngờ trong võ lâm đương thời lại còn có người mà công lực hơn được Công Tôn Vi Ngã như vậy, nên nàng vừa kinh hãi vừa hoài nghi và hỏi tiếp:

– Vị cao nhân ấy tên hiệu là gì thế?

Cửu Uyên vừa cười vừa đáp:

– Y không thích cho ai biết tên hiệu, nên tự xưng là Vô Danh Quái Tẩu (ông già quái dị không có tên tuổi) nhưng y lại rất ưa những thiếu niên có căn cốt ưu tú, Nghiêm lão đệ có muốn gặp y không?

Tất nhiên Tiểu Hồng muốn biết người đó là ai, liền gật đầu đáp:

– Mộ Lăng tôi có duyên được làm quen cao nhân như vậy thì còn gì hân hạnh bằng, xin cụ đưa tại hạ vào giới thiệu hộ.

Cửu Uyên liền đứng dậy đưa Tiểu Hồng đi vào trong hậu sảnh, vừa đi vừa mỉm cười nói:

– Người bạn già của mõ không thích hỏi đến chuyện đời nhưng lại là bạn thân của Ngải tam đệ, thế nào cũng phải mô tả cái chết của Ngải tam đệ càng thảm khốc bao nhiêu thì càng làm cho Vô Danh Quái Tẩu tức giận bấy nhiêu, như vậy y mới chịu đi Ai Lao với chúng ta để kiếm Công Tôn Vi Ngã thanh toán.

Tiểu Hồng gật đầu, hai người vừa đi vào tới một thạch thất rất lớn rộng, tường xây bằng đá rất dày. Thạch thất ấy ngăn ra làm hai, ở giữa có một vách đá, trên vách đá chỉ mở một cánh cửa nho nhỏ thôi.

Cửu Uyên đi tới trước cửa đá liền ngừng bước khẽ bảo Tiểu Hồng rằng:

– Nghiêm lão đệ làm ơn đợi chờ ở ngoài cửa này một chút, để tôi vào nói cho Vô Danh Quái Tẩu biết trước. Bằng không tính nết của y quái dị lắm, xưa nay không ưa tiếp người lạ mặt bao giờ.

Tiểu Hồng gật đầu mỉm cười. Ngờ đâu Cửu Uyên vừa đẩy cửa đá vào trong nội thất một cái, thì Tiểu Hồng bỗng nghe thấy tiếng kêu “ùm ùm”, thạch thất chỗ nàng đang đứng bỗng biến hóa rất lớn, tất cả cửa ngõ đã tự động phong bế hết. Nàng biết là nguy tai vội chấn nhiếp tâm thần để chuẩn bị đối phó hết thảy.

Vách đá ở phía trước mặt bỗng có hai cái lỗ hổng nho nhỏ hiện ra, ánh sáng mặt trời xuyên qua lỗ hổng đó chiếu vào.

Ngoài hàng lỗ hổng bỗng có tiếng cười đắc trí, tất nhiên tiếng cười đó là của

Long Cửu Uyên, người đã dùng xảo kế dụ Tiểu Hồng vào trong cạm bẫy.

Tiểu Hồng tự nhận thấy mình không có sơ hở gì hết, nên vẫn không thay đổi cách xưng hô mà làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

– Cụ đối xử với Nghiêm Mộ Lăng này như vậy là có dụng ý gì thế?

Cửu Uyên lạnh lùng đáp:

– Tạ Tiểu Hồng, người còn dám tự xưng là Nghiêm Mộ Lăng phải không, quả thực người khinh thi Long Cửu Uyên này quá.

Nghe thấy đối phương gọi mình là Tiểu Hồng, nàng biết không san dấu diếm được nữa, nhưng vẫn thắc mắc hỏi:

– Cửu Uyên, sao người lại biết ta là Tạ Tiểu Hồng?

Cửu Uyên cười giọng quái dị đáp:

– Tuy ta không nhận ra được người, nhưng ta có một người bạn thân đã nhận biết người rõ lắm, có thể nói là đi sâu vào trong tận đáy lòng tương tự người đến chết đi được.

Tiểu Hồng càng thắc mắc không hiểu, vội hỏi tiếp:

– Người bạn lâu năm của người là ai thế?

Cửu Uyên cười như điên khùng đáp:

– Vấn đề này lão phu không muốn trả lời, tốt hơn hết người đi đến trước cái lỗ hồng thử nhìn vào trong nội thất sẽ vỡ nhẽ ngay và còn hoảng sợ đến chết giấc ngay tại chỗ là khác.

Tiểu Hồng trợn ngược đôi lông mày lên kêu ngạo đờ lời:

– Long Cửu Uyên kia người đừng có nói khoác, Tạ Tiểu Hồng này theo chủ nhân Lệnh Hồ Sở Sở cô nương từ khi du hiệp giang hồ tới giờ, đã phá phách không biết bao nhiêu đầm rông hang ổ, thì ta sợ gì người bạn thân của người?

Nàng vừa nói vừa theo lời Cửu Uyên đi tới trước vách ngó qua lỗ hồng nhìn vào trong thạch thất.

Nàng không nhìn thì không sao, vừa đưa mắt nhìn vào đó tuy chưa đến nỗi bị hoảng sợ đến chết giấc ngay tại chỗ, nhưng cũng khiến nàng ngơ ngác như đang trong giấc mơ vậy.

Thì ra trong thạch thất đó lớn rộng hơn thạch thất bên này nhiều, có hai kẻ hung ác đang ngồi đối ẩm với nhau. Một người là Long Cửu Uyên, còn một người nữa khiến Tiểu Hồng trông thấy không khác gì thấy một u hồn vậy. Thì ra chính y là Ngải Thiên Trạch mà đã bị nàng đánh nát hai xương đùi và vứt ở trong núi Ai Lao rồi.

Dù Tiểu Hồng thông minh đến đâu, cũng không sao ngờ được, rồi nàng bỗng

thấy người như mê man, rút cục mềm nhũn ngã lăn ra đất chết giắc. Không phải là nạng quá hoảng sợ mà chết giắc, mà là bị người phải một thứ thuốc mê nên chết giắc đấy thôi.

Thì ra Cửu Uyên vừa ra khỏi thạch thất đó đã bắm chốt máy móc phun sương mù mê ra khiến Tiểu Hồng bị mê man như vậy.

Chờ tới khi thấy hai mũi cay cay, Tiểu Hồng lên mở mắt ra nhìn, thấy mình đã bị đưa vào trong nội thất, Cửu Uyên với Thiên Trạch vẫn ngồi đối ẩm với

nhau, nhưng lúc này dưới áo của Thiên Trạch, hai ống quần thông lỏng như không có chân, hiển nhiên y đã tự chặt đùi rồi. Còn Tiểu Hồng thì bị bốn cái vòng gang cột chặt hai tay hai chân như hình chữ Đại treo ở trên vách đá thực dầy ở chỗ cách Cửu Uyên với Thiên Trạch chừng hơn năm thước.

Ngoài bốn cái vòng gang xích chặt lấy tay chân của nàng ra, lại còn cái vòng nhỏ khóa lấy cổ, không để cho nàng tự ý quay đầu quay mặt chỗ khác.

Thiên Trạch nâng chén rượu lên mời Cửu Uyên rồi mỉm cười nói:

– Long nhị ca biểu diễn tấn hài kịch với con tiện tỳ này ở ngoài khách sảnh thực là tuyệt diệu, tuy lời lẽ bịa đặt của nó rất hợp tình hợp lý không có một

chút sơ hở nào cả, nhưng khi bị nhị ca nghe nó nói xong, lúc kinh hãi, lúc giận dữ, lúc khóc, lúc cười thần thái biến hóa thực là giống hệt, khiến không ai có thể biết được là giả tạo chút nào. Nên con tiện tỳ vạn ác kia mới mừng rỡ tưởng là đắc kế rồi, nhưng sự thực nó có biết đâu nó đã bị chúng ta dụ đi dần vào trong lồng sắt và bước vào trong địa ngục mà không hay biết.

Tiểu Hồng nghe nói mới hay Thiên Trạch đã tới trước mình, đặt xảo kế đợi chờ mình tới mà lập mưu bắt giữ mình, thế mà mình cứ đắc trí, lại cứ đặt điều nói dối hoài để cho y núp ở trong bóng tối cười vỡ bụng mà cũng không hay biết một tý gì.

Nghĩ tới đó nàng hổ thẹn vô cùng hai má đỏ bừng ngay.

Uống xong nữa chén rượu, mắt lộ hung quang, Thiên Trạch nhìn Tiểu Hồng bị khóa ở trên vách, không cử động được mà cười khẩy nói:

– Chắc Tạ cô nương nằm mơ cũng không ngờ được chúng ta lại gặp nhau ở trong Bàn Long Giáp này, Ngải Thiên Trạch này còn đích tai nghe cô nương biểu diễn thiên tài nói dối, đặt câu chuyện mỗ bi Công Tôn Vi Ngã nuốt sống như thế nào. Thực là khéo léo quá!

Tiểu Hồng không sao trả lời được, chỉ còn một cách là làm thinh thôi.

Thiên Trạch cười khẩy một tiếng hỏi tiếp:

– Tạ Tiểu Hồng, người đừng có nên câm miệng như thế, Ngải Thiên Trạch này còn một việc muốn thỉnh giáo người.

Tiểu Hồng nghe nói quát lớn:

– Ngải Thiên Thạch nói nhiều vô ích, Tạ Tiểu Hồng này đã lọt vào tay người rồi, người cứ việc gỡ thủ đoạn thực ác độc ra mà trả thù huyết hận đi.

Thiên Trạch mỉm cười nói tiếp:

– Lão phu nghe người nói dối xong, nhận thấy người quả thực có thông minh, cho nên muốn thỉnh giáo người nghĩ hộ một thủ đoạn thảm khốc và rất mới mẻ, để lão phu từ từ dây vò người chí chết, như vậy lão phu mới nguôi cơn hận được.

Tiểu Hồng ngạc nhiên hỏi:

– Người bảo ta nghĩ cách để tự dây vò ta ư?

Thiên Trạch gật đầu cười khẩy đáp:

– Lão phu cảm thấy phương pháp ấy rất hứng thú, có lẽ là đặc biệt nhất từ cổ chí kim, không bao giờ lại có như vậy cả.

Tiểu Hồng kêu hừ một tiếng quát bảo tiếp:

– Dưới hoàn cảnh này, người muốn giết ta thực là dễ như trở bàn tay, nhưng muốn bảo ta tự nghĩ cách để dây vò ta chí chết thì khó...

Nàng chưa nói dứt, Thiên Thạch đã cười khẩy đỡ lời:

– Không khó chút nào, lão phu đoán biết người thế nào cũng phải nghe lời lão phu mà nghĩ ra được một cách rất kỳ diệu.

Tiểu Hồng hỏi lại:

– Tại sao người lại tự tin như vậy?

Thiên Trạch rất ung dung, tiếp tục uống rượu với Cửu Uyên và lạnh lùng đáp:

– Cổ nhân đã nói là vua không bao giờ điều khiển lính đói bụng, ta sẽ có một điều kiện rất lời để trao đổi với người.

Tiểu Hồng gượng cười nói tiếp:

– Ta không tin lại có điều kiện gì mà có thể khiến ta vui lòng trao đổi mưu kế mà ta tự nghĩ ra để dây vò ta đến chí chết cả.

Thiên Trạch lạnh lùng nguyễn nàng một cái rồi nói tiếp:

– Người không tin phải không? Được, để ta nói cho người nghe. Nếu người tự nghĩ cách dây vò mình chí chết, tuy tâm thần và xác thịt bị đau khổ thực, nhưng còn có thể chết một cách trong sạch. Bằng không ta sẽ khiến người làm ma rồi mà cũng phải mặt đỏ.

Nói tới đó, y quay mặt lại nói với Long Uyên rằng:

– Long nhị ca, nếu con nhãi này không tuân theo mệnh lệnh của đệ, thì xin nhị ca lôi nó ra luyện võ trường, cho tất cả đầy tớ già trẻ hãm hiếp nó đến chí chết mới thôi.

Dù bướng bỉnh đến đâu, nghe thấy đối phương nói như thế Tiểu Hồng cũng

phải hoảng sợ đến mất hồn vía mà khóc sướt mướt ngay.

Thiên Trạch rất đắc trí cười ha hả nói tiếp:

– Tạ Tiểu Hồng, người có nhớ khi ở núi Ai Lao người ám hại lão phu rồi, thái độ đắc trí và ngông cuồng của người như thế nào không? Không ngờ ngày nay người lại lọt vào tay của lão phu và phải ứa nước mắt ra như vậy.

Y nói tới đó bỗng thét lớn:

– Khóc làm gì, có mau trả lời không? Muốn được chết sạch sẽ một chút thì phải ngoan ngoãn nghe theo lời lão phu. Bằng không, lão phu sẽ cho thi hành...

Tiểu Hồng biết Thiên Trạch thù hận mình quá nổi. Bây giờ không còn hy vọng gì may mắn thoát chết cả, đành phải nghiêng răng mím môi la lớn:

Ngải Thiên Trạch, Tiểu Hồng này chịu đầu hàng người rồi, bằng lòng tự nghĩ cách để dày vò lấy bản thân mình..

Thiên Thạch hơn hử cười, uống nửa chén rượu, rồi lạnh lùng nói tiếp:

– Lão phu biết trước người thế nào cũng phải đầu hàng. Bây giờ trước khi người tự nghĩ cách dày vò lấy mình, thì phải theo ba điều kiện của lão phu đặt ra mới được, rồi người suy nghĩ kỹ, bất cứ người nghĩ cách gì cũng được, quý hồ lão phu gặt đầu, thì lúc ấy lão phu sẽ cho theo kế của người mà hành sự. Nếu người còn muốn lợi dụng cơ mưu để mong thoát thân, hay là làm cho lão phu không hài lòng, thì hậu quả sẽ ra sao, lão phu cũng không cần phải nói rõ vội.

Bất đắc dĩ Tiểu Hồng nghiêng răng mím môi hỏi:

– Ta đã nhận lời làm theo ý muốn của người rồi, không khi nào ta lại còn hối hận. Người hãy nói ba điều kiện của người cho ta nghe đi?

Thiên Trạch cười giọng xảo trá, nói tiếp:

– Điều kiện thứ nhất, người phải chịu đựng đau khổ một cách kỳ lạ rồi chết dần. Thời gian đó phải từ ba cho đến bảy ngày. Như vậy mới đủ thì giờ để cho lão phu hàng ngày được nâng chén xem người bị dày vò. Có thể mới người cơn giận.

Cử Uyên nghe nói vỗ tay cười như điên như khùng và tán thành nói:

– Điều kiện thứ nhất này của Ngải tam đệ thật là khéo léo. Để ngu huynh thử xem người thông minh tuyệt đỉnh như Tạ cô nương này sẽ làm thế nào để phải chịu đựng đau khổ một cách kỳ lạ và kéo dài dai dẳng từ ba đến bảy ngày mới chết.

Tiểu Hồng không thèm đếm xỉa tới lời nói của Cử Uyên chỉ căm hờn nhìn vào mặt Thiên Trạch, với giọng lạnh lùng hỏi tiếp:

– Điều kiện thứ hai là gì?

Thiên Thạch rất ung dung, thư thả đáp:

– Điều kiện thứ hai, là nơi mà người phải chịu đau đớn khổ sở đó phải là chỗ

ai ai cũng có thể trông thấy được, và bất cứ ai định ra tay cứu người cũng không thể nào toại nguyện được, hễ đụng vào cứu là người bị chết thảm khốc ngay.

Tiểu Hồng thấy đối phương có ý nghĩ vừa chu đáo vừa ác độc như thế, trong lòng lại càng căm hờn thêm, nghiêng răng mím môi nuốt nước mắt vào trong bụng, và tiếp tục quát hỏi Thiên Trạch:

– Ngải Thiên Trạch, ta phục người đã có ý ác độc như vậy. Thế còn điều kiện thứ ba là gì, người nói mau đi để ta còn nghĩ cách tự đầy vò mình như thế nào để thích hợp với mấy điều kiện yêu cầu của người chứ.

Thiên Trạch vừa cười vừa thủng thẳng nói tiếp:

– Điều kiện thứ ba giản dị lắm. Tuy người bị chiu đựng đau đớn, khổ sở như thế, nhưng trên người của người không được thấy có thương tích và máu mủ gì cả.

Tiểu Hồng lẳng lẳng nghe xong, nhanh nhâu hỏi tiếp:

– Ngải Thiên Trạch, trước khi ta chưa nghĩ ra được cách gì để đầy vò ta, người có thể trả lời ta một câu hỏi này không?

Thiên Trạch trợn to đôi mắt lên, đôi người sáng thư điện, cười như điên khùng và hỏi lại:

– Tạ Tiểu Hồng kia, lão phu đã đoán biết ý nghĩ của người rồi. Có phải người muốn hỏi lão phu, hai chân đã bị phế rồi, làm sao lại thoát khỏi được khu rừng rậm ở núi Ai Lao và còn về tới đây nhanh hơn người như thế phải không?

Tiểu Hồng hậm hực đáp:

– Người đoán đúng đấy, nếu ta chưa biết rõ được vấn đề này thì dù có chết ta cũng không cam tâm.

Thiên Trạch gật đầu, vừa cười vừa nói tiếp:

– Được để ta nói cho người biết, vì người đã phạm phải hai lỗi lầm, nhờ vậy lão phu mới được trông thấy lại mặt trời mà trở về được Bàn Long Giáp này để trả thù huyết hận người như ngày hôm nay.

Tiểu Hồng ngạc nhiên hỏi:

– Ta đã phạm phải hai lỗi lầm gì?

Thiên Trạch đắc trí, vừa cười vừa đáp:

– Việc lỗi lầm thứ nhất, là người đã ám hại lão phu thì nên cắt cổ nhỏ rễ, giết chết lão phu ngay tại chỗ, chứ đừng có nghĩ chút tình hương hỏa cùng đi với nhau một quãng đường khá dài, và nghĩ tới lời huấn thị của Lệnh Hồ Sở Sở chủ nhân người, nên chỉ phế hai chân lão phu thôi, chứ không phế hai tay và võ công của lão phu.

Nói tới đó, y lại uống hai hớp rượu, đắc trí cười the the nói tiếp:

– Lỗi lầm thứ hai của người, tuy người đã hủy hết ám khí của lão phu đi rồi,

nhưng người quên lấy hết vàng bạc châu báu của lão phu.

Tiểu Hồng ngạc nhiên hỏi:

– Như vậy cũng là lỗi làm ư? Ta có phải là cường đạo hướng mã đâu, thì ta lấy vàng bạc châu báu của người làm chi? Huống hồ cử chỉ này có liên hệ gì đến việc thoát nạn của người đâu?

Thiên Trạch cười ha hả đáp:

– Sao lại không? Lão phu nhờ hai tay đào tẩu ra khỏi được khu rừng rậm, nhờ có tiền bạc châu báu ở trong người, mới về tới Bàn Long Giáp này nhanh hơn người là thế..

Cửu Uyên ngồi cạnh nghe, gật đầu, vừa cười vừa xen lời nói:

– Nếu Ngải tam đệ của lão phu không tới đây trước, thì có lẽ lão phu cũng bị mắc hợm con bé điêu ngoa khôn ngoan này, và bị đánh lừa lấy mất cây Thiên Long Vạn Kiếp Tiên cũng nên?

Tiểu Hồng vẫn thắc mắc không hiểu, hỏi tiếp:

– Người thị hai tay đào tẩu ra khỏi rừng rậm, chả lẽ người bò đi hay sao?

Dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, Thiên Trạch lắc đầu đáp:

– Lão phu chưa hề dùng tới chữ bò ấy, là vì lão phu đã nghĩ ra được hai cách khác.

Tiểu Hồng hậm hực hỏi tiếp:

– Người làm gì có lăm biện pháp như thế?

Thiên Trạch vừa cười vừa nói tiếp:

– Vì trong đời lão phu chưa hề bị ai làm nhục mình như thế bao giờ cho nên ngọn lửa phục thù ở trong đáy lòng bốc cháy, làm cho trí óc của lão phu đặc biệt sáng suốt mà nghĩ ra được mưu kế kỳ lạ như thế.

Vừa hiếu kỳ, vừa nóng lòng, Tiểu Hồng lên tiếng hỏi tiếp:

– Ngải Thiên Thạch, người đừng có tự khoe khoang như thế nữa, mau nói nốt người làm cách gì thoát thân đi?

Thiên Trạch đáp:

– Thoạt tiên lão phu bắt chước những người mãi võ lộn ngược người lên đi bằng hai tay.

Kêu ồ một tiếng, Tiểu Hồng nói tiếp:

– Lấy tay làm chân như vậy kể cũng khôn ngoan đấy nhưng tiếc thay không thể duy trì được lâu.

Thiên Trạch gật đầu kể tiếp:

– Người nói rất đúng, đi cách đảo lộn như vậy không thể nào đi lâu được, nhưng nếu cứ đi một lúc lại nghỉ một lúc tất nhiên phải hao tổn rất nhiều thì giờ, và không thể nào đi tới Bàn Long Giáp này trước người được. Như vậy, Long nhị ca thể nào cũng bị người dùng mưu kế đánh lừa để lấy mất cây roi Thiên Long Vạn Kiếp chứ không sai.

Nói tới đó, y lại từ từ uống một hớp rượu thủng thẳng nói tiếp:

– Lão phu đi bằng hai tay như vậy vừa mệt nhọc vừa nhức đầu hoa mắt, trong lòng chán nản vô cùng thì bỗng thấy mấy con khỉ vượn đang nhảy nhót trên cành cây, lão phu mừng rỡ khôn tả, vì như thế mà đã nghĩ ra được một mưu kế.

Tiểu Hồng cau mày hỏi:

– Mấy con khỉ vượn làm cho người nghĩ ra được một mưu kế gì?

Thiên Trạch đáp:

– Lão phu bắt chước chúng, nhún hai tay một cái phi thân lên trên cao, chộp luôn một cành cây và cũng đu như chúng một cái để phi được mấy trượng xa.

Cử Uyên nâng chén lên khen ngợi:

– Tam đệ thông minh thực.

Thiên Trạch cũng nâng chén lên nói tiếp:

– Nhờ cách đu như thế, không bao lâu lão phu đã ra khỏi được khu rừng rậm.

o O o